לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בו ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@ YAHOO.COM

שבת קודש פרשת תצוה – י"א אדר א' תשפ"ב Parshas Tetzaveh - February 12, 2022

הדלקת נרות שבת − 5:08 | זמן קריאת שמע / מ״א − 8:57 | זמן קריאת שמע / הגר״א − 9:33 | סוף זמן תפילה / הגר״א − 10:25 זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:40 | שקיעת החמה שבת קודש – 5:27 | מוצש״ק צאת הכוכבים – 6:17 | צאה״כ/ לרבינו תם – 6:39

דברים שלא ידע עליהם מקודם יהיה שמור מן החטא. ובנוסף מוטל על התלמיד חכם לחוש מפני השכחה אם לא יחזור על תלמודו. גם ה'עם הארץ' ימצא פתחון פה להיבטל מז התורה. כי לדעתו תהיה עמלו לבטלה. מאחר שהוא כלי ריקו שאינו מחזיק, וגם אם כבר יזכה לדלות איזה פנינים לא יצא מגדר 'עני בדעת' ועדייז אמור הוא להיכשל בהרבה גופי תורה. ואם בסופו של דבר לא ינקה מז החטא, למה לא ינצל שעותיו לדברים העושים פירות בעוה״ז...

על כל פנים. יש להשיב לאותו 'עם הארץ' אשר לדעתו לא ירוויח מאומה מתלמודו. שיידע שגם אם הוא עובר עבירות מידי יום ביומו. ואכז יצטרר לתת עליהם דיז וחשבוז. אעפ״כ יש ערר למצוותיו. והקב״ה חפץ שיעשה את המעט

בנוסף הלוא יזכה זה האיש להינצל ממקצת חטאים בזכות הידיעות הדלות שמלקט לעצמו בעת לימודו. ואחר שיזכה כבר להיות בבחינת 'כלי המחזיק ברכה'. יזכה עוד לקלוט במוחו עוד ועוד הלכות. כסגולת התורה ש'כלי מלא מחזיק' (ברכות מ.). ונמצא שזוכה לרווח כפול. א. שמנצל איזה שעה לתורת ה'. ב. שמציל עצמו מן החטא, ומתקיים גם בו מאמר חכמינו ז"ל (קידושין פב.) שהתורה משמרת את האדם העוסק בה מכל רע.

בנוסף זוכה האדם בלימודו להחליש את כח היצר הרע שלו. וכדאיתא ברמב"ם (הלכות איסורי ביאה כב. כא) שאיז מחשבת עבירה מתגברת אלא בלב הפנוי מז החכמה'. ובזה שהאדם מקדיש עתים לתורה. כבר זוכה להיות מביז אלו שאיז לבם פנוי מז החכמה. וניצל מרצונות בלתי רצויים. וכמאמר חז"ל (סוכה נב:) 'תנא דבי רבי ישמעאל: אם פגע בר מנוול זה - משכהו לבית המדרש. אם אבז הוא – נימוח. אם ברזל הוא – מתפוצץ'.

ימאוס נפשו מריח רע של כל השחיטות. הרי שכל זה מחסדי השי"ת, שרצונו

להיטב עם ברואיו. שהוא ית' רוצה שיהנה מעולמו. ויש להוסיף. שכתב **הספרונו**

(בראשית כז, כז) "שמלבד המציאות המספיק לו להיותו מזון בעל חי הוסיף עליו טובת הריח המהנה ומועיל לרוח החיוני והנפשי וזה מדרכי טובו". עכ"ל. הרי כל חוש הריח הוא אך ורק מדרכי טובו של השי״ת שהוא ית׳ רוצה להטיב עם ברואיו. וא"כ לפי זה נראה לבאר שזהו הטעם מדוע הקטורת הוא "תקוה". דמי שמתבונז על זה. שטעם של הקטורת הוא משום שהשי״ת רוצה להטיב עם ברואיו. ואינו רוצה שיריח ריח רעה של השחיטות, הרי ע"ז יתעורר על גודל חסדי השי"ת. וישרש בנפשו מדת הבטחון. וכבר האריך החפץ חיים (קונטרס נפוצות ישראל פ"ז) בענין זה וז"ל, "ועיקר הכל שיראה להתחזק במדת הבטחון ויושע עי"ז כמו שנאמר: קוה אל ה' ויושע לך. ואחז"ל כל התולה בטחונו בהקב"ה הרי הוא לו מחסה בעוה"ז ובעוה"ב שנאמר וגו'. והנה העצה לחזק נפשו בעניו זה הוא שיתבונן תמיד על זמן העבר מימי חייו כמה עשיריות שנים חיה עד כה ובחסד הש"י לא היה חסר לו אפילו יום אחד מאכילה ושתיה ומלבוש וכדומה. וא"כ מה לו לדאוג על זמז של להבא שאינו יודע מספר ימי חייו אפילו על יום אחד מסתמא כשם שעזרו הש"י ברחמיו עד כה יעזרנו ג"כ מעתה ולהבא". עכ"ל. הרי להדיא. שאם אחד מתבונז על

חסדי השי"ת יתעורר נפשו לבטחוז ולקוה להשי"ת שיעזרהו בכל מצב שהיא.

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד ... (כו-כ) - חובת כל אדם לקבוע עתים לתורה

ל פסוק זה דרשו חז"ל (תורת כהנים סוף פרשת אמור): 'תמיד – אפילוauנהיה המנורה דולקת. ולצורר קיומה בתמידיות הותרה גם השבת והטומאה. והנה המנורה היא בחינת 'תורה' כמו שאמרו חז"ל (בבא בתרא כה:) 'הרוצה שיחכים ירים. וסימנר מנורה בדרום'. הרי לנו שהמנורה הוא 'סמל' לחכמת התורה. על פי זה אמרתי לפרש בדרר רמז כוונת חז"ל במאמרם הנזכר. שאיז האדם נפטר מלקבוע יתים לתורה בכל מצב. הו כשהוא בבחינת 'שבת'. והיינו שהוא 'תלמיד חכם'. כי נלמיד חכם הוא בחינת 'שבת' (זוהר הק' חלק ב דף צד.), והן כשהוא מוגדר כ'טמא' היינו שהוא 'עם הארץ' ווכמו שרואים בחז"ל שבימיהם היו 'חברים' שהיו מרחיקים עצמם מז הטומאה. ואלו שלא היו נמנים עם החברים ולא התרחקו מז הטומאה קראו 'עמי הארץ'] גם הוא צריך לקבוע עתים לתורה.

דהנה לפעמים מחזיק התלמיד חכם טובה לעצמו. ולדעתו מאחר שלמד תורה ורבה והוא כבר בקי בכל מכמני התורה. שוב אינו צריר לעסוק בה. ומעתה ביכולתו קרש כל עתותיו לקיום יתר המצוות. אולם לא ניחא להו לחז"ל מהאי דעתא. לדעתם מוטל גם על התלמיד חכם לקדש עתים לתורה. כי התורה היא רחבה מני ם וכל זמן שהאדם ימשמש בה ימצא בהם טעם חדש. כי יתחדשו לו בכל פעם כמה במה נקודות ופרטי דינים שלא העלה מקודם על דעתו. וכמו שאמרו חז"ל (קידושיו פב.) שהתורה משמרת את האדם העוסק בה מכל רע. כי לאחר שימצא בה פרטי

לסודים מאת חרב אברחם דניאל אבערם ביל אברחם אברחם אברחם אברחם

וטשית מזבח מקמר קמרת טצי שמים תטשה אתו וגו' (ל-א) - האופן להתחוק במדת הבמחון

איתא במדרש תנחומא: ״ועשית מזבח מקטר קטרת, מהו קטרת ק׳ קדושה ט׳ טהרה $oldsymbol{\lambda}$ רחמים ת' תקוה". צ"כ. הרי אמרה המדרש שקטרת הוא ראשי תיבות של הני דברים. גדושה. טהרה רחמים. ותקוה. ודברי המדרש צ"ב. דבשלמא זה שקטרת הוא קדושה. מדרה ורחמים, מובן שכל זה הוא עבודת הקודש, וביכולתו של מעשה הקטורת לעורר חמי שמים, ובכוחה לעצור את המגיפה, וכן זה שהוא קדושה וטהרה, שגם זה איכלל נעבודת הקודש הזה. אבל מדוע קטרת הוא תקוה. תקוה הוא אחד מו הלשונות של מדת הבטחון בהשי״ת. א״כ מהו הקשר בין עבודת הקטרות למדת הבטחון בהשי״ת.

ונראה בעזהי״ת לבאר העניז. הנה **הרמב״ם** ביאר טעם מצות הקטורת (מורה נבוכים . מה), לפי שהאהל מועד היה מקום ששם מחתכין נתחי הקרבנות, ורוחצים הקרבים, זיו נותנת ריח רע במשכז. על כז צוה התורה הקדושה להקטיר באותו מקום הקטרות שני פעמים בכל יום. שהיה לו ריח טוב מאוד. כדי להסיר ולדחות אותו ריח רעה. וידוע שאמרו חז"ל שהיו מיריחיז ריח הקטורת עד יריחו, עיי"ש בדבריו. הרי מבואר מדברי הרמב"ם שיסוד במצות הקטורת היינו כדי שיהנה האדם מריח הקטורת. ולא

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (29), Separation of Meat and Dairy. Oven Usage. If one has the resources and space to have two ovens, one for meat and one for dairy, he can avoid the whole issue of meat and dairy mixing through oven usage. However, throughout the generations, Yidden seemed to always manage with one stove, and even today, most of us have these same circumstances. We must therefore have some system in place to keep out of questionable compromises in kashrus.

Mixing Tastes. There are 3 concerns of mixing tastes when using one oven for both meat and dairy: 1) steam, 2) smell, 3) splatters or spills. The following are guidelines to avoid issues:

Using the Oven Simultaneously for Both Milk and Dairy. It is not advisable and possibly prohibited to cook or warm up both types in one oven at the same time. Even if both pots are covered which eliminates steam from mixing [and smell from spreading in a halachic manner (1)] it should not be done. The source of this issur is the RM'A (2). The reason is because we are afraid that the cook might remove the lid(s) while they are both still in the oven, or the steam pressure might move the lid off slightly. If so, one may argue that if both items are dry without gravy or soup, it should be permitted [smell would also not be a problem even

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליס"א, ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

> if the lids were moved off (3)]. This might be true in straight halacha by some dry items, however, R' Moshe Feinstein zt''l (4) and others write that one should not do so, seemingly because it might lead one to also do so by forbidden cases of soup or gravy.

Airline Meals. According to the above, one could ask how the Kashrus agencies permit sealed meals to be heated in the airplane ovens when they might be heated together with treif meals? Isn't this the same, or worse, than covered meat and dairy at the same time in an oven? The answer is that since there are two separate sealed covers over the food and plate, it is deemed more lenient, especially in a time of need like when one is traveling.

Using an Oven for Meat & Dairy One After the Other. This case will depend on the following: If both items are dry or covered, it is permitted because the problem is that steam of one type goes into the "roof" of the oven and steam from the second type will bring out that taste into the second type. When both items are dry or covered this cannot happen. Similarly, if one is careful to make sure that one type is covered or dry, even if the other is open and liquid, it is permitted (5). The main concern is if one will cook two items, both open and with steam from liquids, one after the other. We will explain this case after a quick overview next week IY".

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – מועד קטן דף כז:

to stand מי"ד ס' שע"ו] רמ"א The יהייבין לעכוד מפני נשיא חיץ מאבל והולה" p*askens* like Rav Yochanan that an *Avel* or *Choleh* are not מרונייב up even for a שבות יעקב. There are a few reasons given: אינאיב who explains they are patur because considering the situatior they are in, this type of קימה של הידור, is not a קימה של הידור. It is for this same reason that on תשעה באב, one does not stand up for his Rebbi, as it is not a היבור as this is taught in קידושיו לב: This is taught in היכוח של הידור as that savs one does not stand for his *Rebbi* in the היכוח של הידור.

The אבליו מהרש"א ouotes the לבוש who gives another reason. He says that since the אבל or חולה are מולה are מולה are מולה are אבליו inherent מחילה from the Rebbi on his מבילה, so they are מהרש"א says the מחילה between the 2 reasons would be on Tisha B'Av According to the בילות, since it is not a fresh אבילות, beople aren't so אריד. & they would be obligated to stand. According to the שבות יעקב since isn't a הידור they would not stand. Another נפקומ", they would not stand. Another הימה של הידור might be if an Avel wants to stand up. According to the שבות יעקב there would be no point, as this is not a קימה של הידור. According to the לביש, although the Rebbi is מוחל, standing up is still a show of respect & could be done.

of the מירום אבלים of the מרחום אבלים bexplains that saving "המקום ינחם" is only the ואו"ח ח"ה. ס' כ'. אות כא'ו **ר' משה** . The main part of the *mitzvah* is to calm & console the *Avel* with words. This *beracha* is said when there is no time to properly converse with the Avel. For example, after the סבורה by the quick אירה שורה, we do minimal & iust sav this beracha. Also, on ליל שבת before ליל שבת שיר when the Avel enters shul, since there is no time for anything else, we say this beracha. The מנהג is that when one is finished sitting with the Avel & consoling him with words, we like to leave him with a beracha so we say "המקום". Since it's the גמר הדברים, it's said on the way out, while one is standing. Rav Moshe further explains [א"ח ח"ד,ס' מ', אות יא'] that there are 2 נאובת (1. נרונם אבלים) in the *mitzvah* of ענינים (1. the *mitzvah* of לטובת המת (2 האבל. There is a יכות for the פטר when people visit the house.The best way to be לטובת המת (2 personally. This way both מקויים are מקויים. If one can't make it. he should call on the phone as this is at least fulfilling the ליטובת האבל of ליטובת האבל

says that an *Avel* does not need to answer אמן to the words המקום ינחם". as it is not a ר' **אלישיב** (ניין **אשרי האיש**, פרק פרז' אות כז'] ברכה

R' Shimon Schwab zt"l (Ma'ayan Bais Hashoeva) would say:

"The Gemara (Erchin 16a) notes that the Ephod was to atone for the sin of Avodah Zara which occurs when people err in their understanding of *Hashem* and take the metaphors of our relationship with Him literally. This system takes the beauty of the literal relationship with *Hashem* and leaves only the waste byproduct - the similes and metaphors without the nutrients - as human or animal waste is created once the good is sucked out of that which is ingested. Just as waste is removed behind the body, the *Ephod* needed to atone for the sin created from waste - *Avodah Zara* and was in that place - the back of the human."

A Wise Man would say: "Life isn't about getting and having, it's about giving and being *■ 103.850*

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

(feel the inner peace which that connection brings)

Mazel Tov to Mr & Mrs. Mendy Schonbrun & Mr & Mrs Chaim'S Freund on the chasunah of Aryeh and Malky Freund. May they be 855,400,5164 zoche to build a bavis ne'eman b'Yisroell'sheimu'lesiferes

יו"ד אים (5) עייו בדי השלחו צביקסג

Live a life with a focus on Hashem!

מעשה אבות סימן

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל ... (כה-א)

Kiruv richokim, outreach to the unaffiliated, requires intense commitment, extraordinary love and a heavy dose of common sense. Rarely does a "one size fits all" approach work successfully. The expert outreach professionals who succeed in their field are individuals who innovate and devote themselves caringly and lovingly to their work and to their charges. Clearly, every culture, every environment - both geographical and societal- presents its individual challenges, but through deft skills and dedication, one can successfully maneuver himself to surmount them.

R' Yitzchok Dovid Grossman shlit'a, through his life's work, has saved thousands of young, unaffiliated and alienated men and women from both physical and spiritual disaster. His approach has always been to attempt to understand the person whom he is trying to win over - neither threaten nor castigate, sympathize, care and show love, and, above all, be sincere. When R' Grossman arrived in Migdal HaEmek, the city which he almost singlehandedly transformed, he discovered that many of the stores were open on Shabbos. He recognized that taking on all the stores at once would be a lesson in futility. He would begin with one popular restaurant that was near his shul. He entered the restaurant at Mincha time on Erev Shabbos to find an establishment filled with young people playing games, listening to music, and engaged in various other acts of chillul Shabbos. However, most of them adhered to the Sephardic custom of calling out "B'oi Kallah" - "Welcome, Bride," in reference to the Shabbos Queen, who was soon to make her appearance. All this was done amidst flagrant chillul Shabbos.

R' Grossman reminded himself of a similar incident with the famed *Tzaddik* of *Yerushalayim*, R' Arveh Levin zt''l, who fruitlessly attempted to convince a certain barber to close his shop before *Shabbos*. The man refused to listen and brazenly kept his shop open to the chagrin of the Rav and his kehillah. Finally, with no other recourse, R' Aryeh took a seat on erev Shabbos near the shop's entrance, hoping that his presence would inspire unwitting customers to return home and observe Shabbos. The potential customers saw him and demurred from entering the barber shop out of embarrassment in front of the great rabbi. He continued this practice for a number of weeks. Within a short period of time, the barber noticed that his business was suffering due to R' Aryeh's intervention and in due time, he closed his barber shop prior to Shabbos.

With this in mind, R' Grossman entered the restaurant and was overwhelmed by the cacophony of sound, the clinking of beer bottles, and the calling out of "B'oi Kallah." Alas, welcoming the Shabbos bride in such a manner defamed it. Clearly, these young men and women were clueless concerning the meaning of *Shabbos*, its sanctity as an integral aspect of Judaism.

The rabbi was in a quandary. This group was not open to a lecture on *Shabbos*. They would ignore him, laugh at him, or throw him out. Unless he showed that he respected them despite their present alienation from religion, he was wasting his time. He decided on a brilliant ploy. He walked into the center of the room and recited the final verse of Ashrei – "Va'anchnu nevareich Kah m'atah v'ad olam Hallelukah." Without waiting for anyone to react, he immediately commenced with Kaddish, "Yitgadal V'yitkadash Shmei Rabba"! Immediately everyone - boys and girls - in the restaurant screamed out, "Amen" at the appropriate place. As soon as he concluded Kaddish, he began Shemona Esrai, followed by Chazaras Ha'Shatz, the repetition of the Prayer. When it was time for Kedushah, everyone participated. He finished Mincha, and while he had their attention, he called out, "Chevrah, Shabbos Kodesh! Shabbos Kodesh! Holy Shabbos!"

Now, he had their attention, and he followed it up with an insightful story which inspired the entire group.

Needless to say, R' Grossman had caused a stir, which became a movement that catalyzed the return to religion for these and other young people. He was unable to convince them to come to shul, so instead he brought the shul to them - and others. as he went from restaurant to restaurant to daven with the customers. He understood them, he respected them. They, in turn. realized that he sincerely cared for them. This, more than anything, brought about their "homecoming" to Yiddishkeit.

אתה בן אדם הגד את בית ישראל את

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THE HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

teach Klal Yisroel the intricacies of the final Bais Hamikdash - its measurements, laws, and details, for if Klal Yisroel saw Hashem's deep love for them despite their innumerable sins, they would begin to feel shame and ultimately come to regret their sins and return to Him wholeheartedly.

Incredibly, this prophecy served as a beacon of hope for Jews who have suffered throughout the ages, and it remains in the forefront of every Jews' mind. Although he was a tremendous tzaddik, why was Yechezkel HaNavi chosen to be the one to deliver this message and not any of the other righteous prophets, kings, or prominent figures in history?

R' Shlomo Fischer zt"l (Derashas Beis Yishai, R"Y

אבר ויכלמו מעונותיהם ... (הזיקאל מגר) הברת ויכלמו מעונותיהם ... (הזיקאל מגר) HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN שנו (אורדיהם ... (הזיקאל מגר) Yechezkel HaNavi relates how Hashem instructed him to of ITRI in Yerushalayim) explains that Chazal (Sanhedrin 39a) enumerate the many attributes of various prophets including Yirmiyahu, Yeshayahu, and others, defining each one's role in history. But Chazal seem to only focus on one seemingly abstract aspect of Yechezkel HaNavi's life and frequently stress how it defined his character and who he was as a person. Chazal explain that although Yirmiyahu tried in vain to join *Klal Yisroel*, Yechezkel was the prophet who went into exile with his people and as such he developed a close kinship with his Jewish brethren. Thus, as the prophet who best understood what Klal Yisroel was going through during their exile, Yechezkel was chosen to give them a spiritual boost in revealing the bright future of a rebuilt *Bais Hamikdash*.

זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד ... (כז-כ)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

The omission of Moshe Rabbeinu's name from this parsha is not fully understood and the topic is discussed by many meforshim. Another pressing question begging elucidation is the atypical opening of "האתה תצוה", instead of the usual term "אידבר הי". A further point to ponder: Would it not have been more fitting to say "יאיתנו" - give, and not "יאיקרון" - they shall take?

There is a *Medrash* on this *posuk* that can shed a bit of light on these conundrums. The *Medrash* quotes from the *Navi* Yirmiyahu: אינה פרי תאר קרא ה' שמך" (אי-טי). Why was the olive tree singled out? Answers the Medrash, just like an olive is picked from the tree and subjected to numerous processes and ordeals before producing its oil, so too, Klal Yisroel is harassed and endures much persecution from the nations and we then call out to *Hashem* in *teshuva* and are answered.

The **Shem M'Shmuel M'Sochatchov** zt" wonders about this. What's so special about this teshuva? It isn't virtuous it's only תשובה מיראה, not מאהבה, not מאהבה, not love! So why are we being lauded? He answers that the olive metaphor does indeed bring out the special quality of a vid. We all understand that the olive press doesn't create the oil, it just brings it to the fore. The same is true for Klal Yisroel. The pain, suffering, tzaros v'nisyonos that we are unfortunately subjected to and all too familiar with, just bring out our innate desire to do good. The fact that we don't rebel against Hashem but rather turn to Him, is our exclusive trait. Thus, "ואתה תצוה" wasn't just a typical commandment. It was a "pep talk". The posuk says "ויקחו אליך שמן זית" - Take for yourself the shemen zavis, the olive oil, take this lesson of the zavis, and give yourself a pat on the back. If a vid can suffer such unimaginable tragedy and still remain faithful to his unique heritage, we can only stand in awe and say "מי כעמך ישראל"!

משל למה הדבר דומה

ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת ... (כח-ד) משל: A story is told of how, one fine day at a upscale kosher restaurant in mid-town Manhattan, two potential business partners sat down to a power lunch meeting. One was a religious Jew, while the other was not. They ate, they talked, and they discussed all the various aspects of the deal until it appeared they were ready to draw up a contract.

The meeting had taken a considerable amount of time and the religious man didn't want to forget to bentch. He reckoned that since the deal was anyway heading in the right direction, now would be a good time to stop and bentch. He excused himself and went to fetch his hat and try and bentch while wearing a hat and jacket.

deal and was ready to forgo a lot to maintain this deal. He blessings that come with modest and unpretentious attributes.

just couldn't comprehend what was transpiring - hadn't the deal been going nicely? Why is his counterpart suddenly so eager to go? It looked as if he wanted to get away as quick as possible - and blow up the whole deal! As a last attempt to keep the deal, he offered his counterpart many more incentives to close the deal that he had previously negated! נמטל: In this week's parsha we learn about the meaning of a Jewish dress code. *Hashem* gave explicit instructions on what the kohanim may wear in the Mishkan and Bais Hamikdash. Although we may not necessarily understand the deeper meaning of what each of the special garments represent, nonetheless, we realize the tremendous importance they constitute. We each have our own מקדש מעט - our very own jacket – as is brought down in halacha, one should always homes. Hence, it is incumbent upon us that we sow the seeds of importance to require a proper dress code in our own The non-religious man was aghast. He really needed this homes. In this way, we can anticipate the tremendous

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליד שמו זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד ... (כו-כ)

Right at the very beginning of the parsha, Moshe Rabbeinu is commanded - "ויקחו אליך שמן זית זך" - to take oil for the Menorah that is 100% pure. This was a mitzvah that was directly associated with Moshe Rabbeinu and no one else. Why was Moshe specifically commanded to ensure the purity of the oil - couldn't anyone else do that job?

To answer this, **R' Chaim Shmulevitz** zt"l, cites a machlokes in the Gemara, regarding how Hashem became angry with Moshe after repeatedly telling him to go to Pharaoh and become the leader who will redeem Klal Yisroel from Egypt, and Moshe repeatedly declined the honor, imploring *Hashem* to send his brother Aharon in his place. Ray Yehoshua ben Kurcha says that although the expression "מחר אף ה" - "And Hashem became angry," implies that a repercussion or punishment will follow, in this case, we do not find any punishment whatsoever. Rav Yosi disagrees and says that the 🥍 punishment was that Aharon is referred to as "אהרן הלוי" which implies that in truth, Aharon was meant to be the *Levi* and Moshe, the *Kohen Gadol*. However, since he refused to go to Egypt for seven full days, Aharon and his sons were now upgraded and became the *Kohanim*, while from Moshe emanated the line of *Leviim*.

R' Chaim eloquently explains that "אלו ואלן דברי אלקים חיים" - both Rav Yehoshua ben Kurcha and Rav Yosi are correct How is this so? How can they both be right? Because when Moshe anointed Aharon his brother as the Kohen Gadol, his simcha was so great, as if he was anointing himself! There was a punishment - the Kehunah was taken away from Moshe but due to his selflessness and brotherly love, he didn't feel as if it was a punishment at all!

Thus, Moshe was told to bring the pure oil that Aharon would use to light the *Menorah*, since he was so happy for his brother and this would allow him to participate in his brother's *mitzvah!* "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד